

મનુષ્ય સૃષ્ટિનું કલ્પવૃક્ષ

આત્મા અને પરમાત્મા પોત-પોતાનું પાત્ર ભજવવા માટે આ સાકારી દુનિયામાં સૃષ્ટિયુગમાં આવે છે. આ સૃષ્ટિયુગને જ સમયનું ચક્ર કે સૃષ્ટિ રંગમંચ ઉપર ચાલતું અવિનાશી નાટક કહેવામાં આવે છે. આત્મા, પરમાત્મા અને સૃષ્ટિયુગ અવિનાશી છે.

મનુષ્યના મન ઉપર ધર્મની ઉંડી અસર રહેલી છે. ધર્મ અર્થાત ધારણા, મતલબ વ્યવહારુ જીવનમાં આચરણ કરવું. અંગ્રેજી શબ્દ "રિલિજીઅન" મૂળ લેટિન શબ્દ રિલિજીઓ ઉપરથી આવેલ છે, જેનો અર્થ છે "જીવન જીવવાની પદ્ધતિ". આથી ધર્મ મનુષ્યના જીવનનો એક ભાગ શરૂઆતથી જ છે અને ધર્મ એક સંસ્કૃતિ છે. માનવીના વ્યક્તિત્વ, માન્યતાઓ, દૃષ્ટિબિંદુ, વૃત્તિ, ચેતના અને વિચાર ઉપર ધર્મ, કુળ અથવા વંશ, ભાષા, રાષ્ટ્રીયતા, સંસ્કૃતિ, અને પૂર્વજોનો બહુ મોટો પ્રભાવ રહે છે. આથી મનુષ્ય જાતિનો અસલ ધર્મ અને સંસ્કૃતિ જાણવી જરૂરી છે. વિશ્વના માનવ જાતિની વૃદ્ધિ ઉપર પ્રકાશ પાડવા માટે અને વિશ્વના વિકાસને સમજાવવા માટે તેને એક વૃક્ષની સાથે સરખાવવામાં આવેલ છે. માનવ જાતિનું આ વૃક્ષ સૃષ્ટિયુગનો ઇતિહાસ ચિત્રણ કરે છે, જેમાં વિશ્વના તમામ ધર્મ અને રાજવંશનો સમાવેશ થાય છે. આ મનુષ્ય સૃષ્ટિનું ઝાડ શ્રીમદ્ ભગવત ગીતામાં "કલ્પ-વૃક્ષ" અથવા "સુષ્ટિ રુપી ઉલ્ટુ તેમજ અદ્ભુત વૃક્ષ અને તેના બીજરૂપ પરમાત્મા" તરીકે વર્ણિત છે, જે ચિત્રમાં દર્શાવેલ છે. આ મનુષ્ય સૃષ્ટિના વૃક્ષનું બીજ પરમાત્મા છે, જે પરમધામમાં ઉપર રહે છે, જ્યારે તેમના સંતાન માનવ આત્માઓ નીચે અર્થાત આ દુનિયામાં પોત-પોતાનું પાત્ર ભજવે છે, આથી ઉલ્ટું ઝાડ દર્શાવેલ છે. આપણી સમજણ માટે આ ઝાડને સીધું અથવા સુલટું બતાવેલ છે અને સમજવા સૃષ્ટિયુગની જેમ ચાર ભાગમાં વિભાજિત કરેલ છે. ક્રિશ્ચિયન ધર્મમાં પણ જે "નાતાલ વૃક્ષ" દર્શાવેલ છે તે પણ મનુષ્ય સૃષ્ટિના આ વૃક્ષ સાથે મળતું આવે છે.

માનવ સૃષ્ટિના ઝાડના થડમાં દેવતા અથવા દેવદૂતનો ધર્મ હતો અને તેવો સંપૂર્ણ સ્વરાજ્ય અધિકારી હતા. દેવતાઓનું રાજ્ય હોવાથી તમામ પરંપરા અને રિવાજ સત્ય હતા. તેવો સર્વગુણ સંપન્ન, 16 કળા સંપૂર્ણ, સંપૂર્ણ નિર્વિકારી, મર્યાદા પુરુષોત્તમ અને અહિંસા પરમો દેવી-દેવતા ધર્મના હતા, જેવોની આજેપણ પૂજા થાય છે. તેમનું રાજ્ય સંપૂર્ણ સુખ, શાંતિ, આનંદ, પ્રેમ અને શક્તિથી ભરપુર હતું. આ દુનિયાને "સ્વર્ગ, બહિસ્ત, હેવન, પેરાડાયસ, સતયુગ " તરીકે વિવિધ ધર્મોમાં દર્શાવવામાં આવે છે, જે આપણી ધરા પર જ હતું. તેઓની આત્મા પરમાત્મા સમાન ગુણોમાં અને શક્તિઓમાં છે.

દેવાત્માઓ અથવા દેવદૂત પોતાનું કર્મ-ફળ ભોગવે છે અર્થાત પોતાની સંચય શક્તિનો ઉપયોગ કરે છે. આથી ત્રેતાયુગમાં તેમના દેવતાઈ ગુણોમાં થોડો ઘટાડો થાય છે પરંતુ

તેમનું રાજ્ય સંપૂર્ણ સુખ, શાંતિ, આનંદ, પ્રેમ અને શક્તિથી ભરપુર રહે છે. આ બંને યુગમાં મહારાજા મહારાણીની ૮ પેઢી અને તેમની સાથે ૧૦૮ રાજા-રાણીની પેઢી પણ હોય છે, જેની યાદગાર દરેક ધર્મમાં ૮ અને ૧૦૮ની માળા તરીકે સ્વીકાર્ય છે. માળા ઉપર ફૂલ પરમાત્માની યાદગાર અને મેરુનો મણકો (couple bead) વિવિધ ધર્મમાં બ્રહ્મા-સરસ્વતી, આદમ-બીબી, આદમ-ઇવ વગેરે તરીકે સ્વીકાર્ય છે. આ બંને યુગમાં ભારત અર્થાત ભુ એટલે કે પૃથ્વી, રત્નોથી ભરપુર હતી. ભારત માત્ર એક ખંડ હતો અને તમામ જમીન જોડાયેલી હતી. ભારત અર્થાત સંપૂર્ણ દુનિયા ઉપર તેવોનું સંપૂર્ણ રાજ્ય હતું અને સંકલ્પથી ચાલતી આ દુનિયામાં શાંતિ અને વિજ્ઞાનનો સંપૂર્ણ સમન્વય હતો.

હવે દ્વાપર યુગ આવે છે, દેવતા અથવા દેવદૂતને દેહભાન આવે છે. વિકારોની પ્રવેશતા થાય છે અને દેવતા પૂજ્યમાથી પૂજારી બને છે, જેનો આઘાત પ્રકૃતિ પર લાગે છે અને વિનાશ થાય છે, જેમાં ભારત ભૂમિ સાત ખંડોમાં વિભાજીત થાય છે. તેવો જ્યોતિર્લિંગ બનાવીને નિરાકાર પરમાત્મા શિવની પૂજાની શરૂઆત કરે છે. પરમાત્મા જ્યોતિર્લિન્દુ અને ગુણોમાં સિંધુ (સાગર) હોવાથી તેના આધારે રહેવાના સ્થાનને હિંદુસ્થાન અને પોતાને હિન્દુ કહેવા લાગે છે, કારણ કે તેવો દિવ્યતા ગુમાવે છે. હવે પરમાત્માના સંદેશવાહકો આવે છે અને મુખ્ય ધર્મો ૪ ધર્મો - ઇસ્લામ અર્થાત યહૂદી સંલગ્ન ધર્મ, બૌદ્ધ, ખ્રિસ્તી અને સન્યાસ ધર્મની સ્થાપના કરે છે, જેને માનવ કલ્પવૃક્ષની મુખ્ય શાખાઓ તરીકે દર્શાવેલ છે. આ દરમિયાન હિંદુઓએ શિવની સાથે વિવિધ દેવતાઓની પણ પૂજા કરવાનું શરૂ કર્યું. ભારતના ટુકડા પ્રાકૃતિક રીતે થવાથી જુદી જુદી રાજાશાહી, ભાષા, સંસ્કૃતિ, રાજવંશ, આંતરિક વિખવાદ, કુસંપ, વિભાગ, વગેરે અસ્તિત્વમાં આવે છે.

સમયનું ચક્ર આગળ વધતા કળિયુગ આવે છે. કળિયુગમાં દરેક ધર્મ અનેક પંથ, સંપ્રદાય, મઠ વગેરેમાં વિભાજીત થાય છે, જે માનવ કલ્પવૃક્ષમાં શાખો અને ઉપશાખાઓ તરીકે દર્શાવેલ છે. હાલમાં ૪,૩૦૦ થી પણ વધુ આવા ધર્મ છે. દરેક ધર્મ અને લોકો તમોપ્રધાન બને છે, જે તમામ મનુષ્યને અતિશય દુઃખ, હુલ્લસ, દુષ્ટતા અને અધાર્મિકતાના સમય તરફ દોરે છે. માનવ સમાજમાં ભાષા, દ્રષ્ટિકોણ, રાજકારણ, ધાર્મિક સિદ્ધાંત, જાતિ, વંશ, રાજ્ય, દેશ વગેરેમાં મતભેદ ઉભા થાય છે, જેને કારણે મનુષ્ય રાક્ષસ જેવો બની લડે છે.

આવી દુનિયા હંમેશા ના ચાલે અને દુષ્ટતાનો અંત આવે જ. દુનિયામાં શાંતિ સ્થાપન કરવાનું કાર્ય કોઈપણ મનુષ્ય કરી ના શકે, માત્ર સર્વશક્તિમાન પરમાત્મા જ કરી શકે. આવા સમયે નિરાકાર પરમપિતા પરમાત્મા શિવ (કલ્યાણકારી) એક વૃદ્ધ શરીરનો આધાર લે છે, તેને વિનાશ અને સ્થાપનાનો સાક્ષાત્કાર કરાવે છે અને તેનું નામ પ્રજાપિતા બ્રહ્મા રાખે છે, જે આદિ દેવ અથવા આદમ અથવા એડમ તરીકે વિવિધ ધર્મમાં દર્શાવેલ છે. આ મનુષ્ય તનનો આધાર લઈને પરમાત્મ જ્ઞાન આપે છે અને રાજયોગની શિક્ષા દ્વારા

સંપૂર્ણ નિર્વિકારી, અતિ પવિત્રતાનો રસ્તો ફરી બતાવે છે, જેનાથી મનુષ્ય આત્મા ફરી દેવતા અથવા દેવદૂત બને છે. આ રીતે પરમાત્મા મનુષ્ય સૃષ્ટિના પરિવર્તનનું બીજ છે જે આ દુનિયાને નવી અર્થાત સ્વર્ગ બનાવે છે અને ફરી આ દુનિયા આપમેળે જૂની અર્થાત કળિયુગી તમોપ્રધાન બને છે, જેને એક મનુષ્ય સૃષ્ટિના વૃક્ષ તરીકે દર્શાવેલ છે.

ચાલો આપણે રાજયોગ ધ્યાન કરીએ. આપણે પ્રકાશ સ્વરૂપ આત્મા અને પરમાત્માના સંતાન છીએ. આપણા પરમપિતા પરમાત્મા પણ પ્રકાશ સ્વરૂપ છે, પ્રેમથી બાબા એટલે કે પિતા તરીકે ઓળખાય છે, પરમ ધામમાં રહે છે, બધા દૈવી ગુણો ધરાવે છે અને તેમની શક્તિઓથી દૈવી કાર્યો કરે છે. તેમના બાળક હોવાને કારણે, આપણે તેમના જ્ઞાન, શક્તિઓ અને ગુણોનો માસ્ટર છીએ. આપણે આપણા મધુર શાંતિધામ ઘરમાં શાંતિ, શક્તિ અને પવિત્રતાથી ભરપૂર છીએ. આપણે શુદ્ધ આત્મા તરીકે આવીને માનવ વંશાવળીના ઝાડના થડમાં દર્શાવેલ સુવર્ણ યુગ અને રજત યુગમાં આપણી ભૂમિકા ભજવવા માટે દેવતા અથવા દેવદૂતનું શરીર ધારણ કરીએ છીએ. આપણે અપાર સુખ ભોગવીને આપણા દેવત્વની શક્તિ ગુમાવીએ છીએ અને તામ્રયુગના પ્રારંભમાં દેહભાનમાં પ્રવેશ કરીએ છીએ. આપણા દેહભાનને કારણે પ્રકૃતિને શોક લાગે છે, અર્ધ-વિનાશ થાય છે, જેમાં ઘણી સંપત્તિ નષ્ટ થાય છે પરંતુ આપણને કોઈ શારીરિક નુકશાન થતું નથી અને ભારત અર્થાત રત્નોથી ભરપૂર દુનિયા સાત ખંડોમાં વિભાજિત થાય છે. આપણે પરમાત્માની શોધ દેહભાનને કારણે કરીએ છીએ. આથી આપણે જ્યોતિર્લિંગ બિંદુના સ્વરૂપમાં પ્રકાશની પૂજા શરૂ કરી જે શિવ અર્થાત કલ્યાણકારી તરીકે ઓળખાય છે અને તે જ્ઞાન, શક્તિ અને ગુણોના મહાસાગર અર્થાત સિંધુ છે. બિંદુ સ્વરૂપ અને સિંધુ સમાન પરમાત્માની પૂજન કરવાથી રહેવાના સ્થાનને હિંદુસ્થાન અને પોતાના ધર્મને હિન્દૂ ધર્મ માનવ લાગ્યા. આ યુગમાં મુખ્ય ચાર ધર્મ સ્થાપક મનુષ્ય ઝાડની શાખાઓ રૂપે ઇસ્લામ, બૌદ્ધ, ખ્રિસ્તી અને સન્યાસ ધર્મની સ્થાપના કરે છે અને તેવોના ધર્મની આત્માઓ પરમધામથી નીચે આવે છે, જેનાથી માનવ વસ્તી વધે છે.

સમયનું ચક્ર આગળ વધે છે અને લોહ યુગ આવે છે, જેમાં દરેક ધર્મમાં વિવિધ સંપ્રદાયો, માર્ગો વગેરે તરફ દોરી જાય છે. માનવ વસ્તીમાં વધારો થાય છે, માનવ આત્માઓ દુઃખી અને દુષ્ટ બની જાય છે અને સર્વશક્તિમાન, પતિતપાવન, અને મુક્તિદાતા પરમપિતા પરમાત્માને પોતાને છોડાવવા માટે પોકારે છે. આથી તેઓ વિનાશ તેમજ નવી દુનિયાની સ્થાપનાના સાક્ષાત્કાર કરાવે છે અને મનુષ્યના સામાન્ય અને વૃદ્ધ શરીરમાં અવતરણ કરે છે.

પરમાત્મા તેમના જ્ઞાન, શક્તિઓ અને ગુણોથી આપણી આત્માઓને મનુષ્યમાંથી દેવતા કે દેવદૂત તેવોની શ્રીમત મુજબ આપણા પુરુષાર્થના આધારે બનાવે છે. ફરીથી અણ્ણયુદ્ધ,

આંતરવિગ્રહ અને પ્રાકૃતિક આપત્તિઓ દ્વારા મહાન પરિવર્તન પછી આત્માઓ પોતાના ઘર પરમધામમાં જાય છે અને થોડી માનવ આત્માઓ તેવોની શ્રીમત મુજબ તેવોના પુરુષાર્થના આધારે નવા સુવર્ણયુગમાં દેવતા કે દેવદૂત રૂપે પ્રવેશ કરે છે. આ રીતે આપણે આત્માઓ માનવ સૃષ્ટિયુગમાં પોતપોતાનું પાત્ર ભજવીએ છીએ, જે માનવ જાતિના કલ્પવૃક્ષમાં ચિત્રિત કરેલ છે.